

AELIANUS

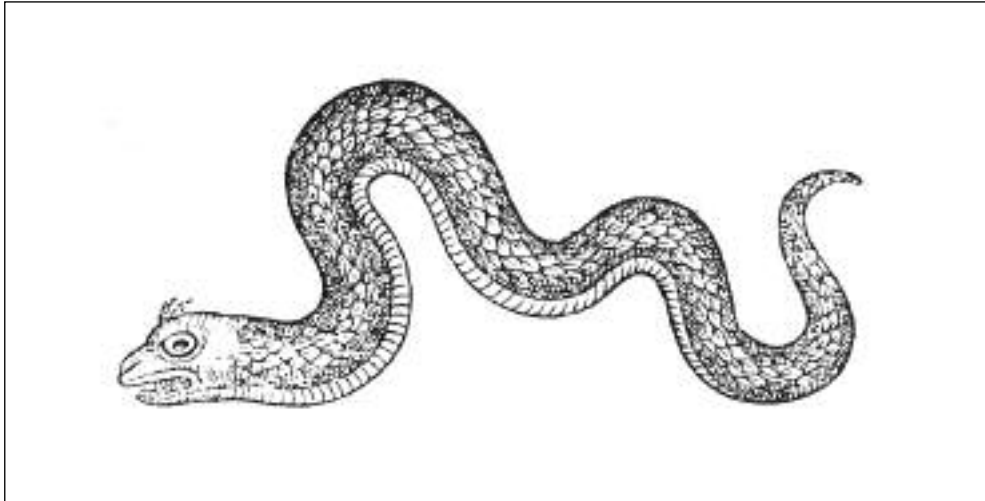
AELIAN

De Romeinse geleerde Aelianus leefde in de 2e eeuw na Christus (160-230) en is de auteur van een werk dat, als het in het Nederlands zou zijn verschenen, *Over de bijzonderheden van dieren* zou kunnen heten. Het bestaat uit zeventien zogenaamde 'boeken', waarin te hooi en te gras allerlei zaken over alle mogelijke dieren staan opgesomd. Aelianus verzamelde dergelijke gegevens van Griekse geleerden, van wie sommigen - zoals de beroemde Aristoteles - persoonlijke observaties hebben verricht in de natuur, observaties waaraan in de loop der tijd allerlei merkwaardige zaken zijn toegevoegd. Ook over slangen heeft Aelianus veel te vertellen. Als het DTP-bureau een bladvulling nodig heeft, zult u in de komende afleveringen telkens een kort stukje over slangen uit Aelianus aantreffen. Voor wie geïnteresseerd is in Aelianus' werk: alle stukjes komen uit 'Aelian, *On the characteristics of animals*. With an english translation by A.F. Scholfield. In three volumes. Loeb Classical Library. London, 1971 (I), 1969 (II), 1972 (III).'

Men zegt, dat de beet van een adder en van andere slangen niet zonder remedies zijn. Sommige van die remedies moeten, zoals men mij verteld heeft, gedronken worden, andere moeten aangebracht worden. Bezwingingen kunnen het vergif dat door een steek geïnjecteerd is ook verlichten. Voor de beet van een cobra - naar ik

The Roman scientist Aelian lived in the second century AD (160-230). He is the author of a book that, had it been published in English, probably would have been titled *On the peculiarities of animals*. The work consists of seventeen so-called books in which randomly all kinds of facts on many different animals are listed. Aelian collected these facts from Greek scientists of which some, like the famous Aristotle, had recorded personal observations of animals in the wild. Observations to which, over time, many strange notes were added. Also on snakes Aelian had much to say. Now and again you may find a small piece of information on snakes, taken from Aelian, whenever we need a small piece of text to fill a page.

They say that the bite of the Viper and of other snakes is not without countering remedies. Some, I am told, are to be drunk, others are to be applied; spells too can mitigate poison injected by a sting. But the bite of the Asp alone, I am told, cannot be cured and is beyond help. This creature truly deserves to be hated for being blessed with the power to injure. Yet a monster more abominable and harder to avoid even than the Asp is a sorceress, such as (we are told) Medea and Circe were, for the poison from Asps is the result of a bite, whereas sorceresses kill by a mere touch, so they say.
(Aelian, *On the characteristics of animals*.)

Cerastes

heb vernomen - bestaat echter geen remedie. Dit schepsel verdient het echt om gehaat te worden vanwege zijn macht om te verwonden. Niettemin, een monster dat je nóg meer dan zelfs een cobra moet vermijden is een tovenaars, zoals bijvoorbeeld Medea en Circe waren, want het vergif van een cobra is het gevolg van een beet, waar tovenaressen doden enkel door aan te raken, zoals men zegt.

(Aelian, *On the characteristics of animals*. With an english translation by A.F. Scholfield. In three volumes. Loeb Classical Library. London, 1971, I,54).

De cerastes is een klein schepsel. Het is een slang en boven haar ogen heeft ze twee horens net als bij een slak, hoewel ze niet zo zacht zijn als die van een slak. Welnu, deze slangen zijn de vijanden van de Libiërs, maar, zoals men zegt, voor de Psylli zijn ze aardig, want de Psylli zijn ongevoelig voor hun beten en hebben er

With an english translation by A.F. Scholfield. In three volumes. Loeb Classical Library. London, 1971, I,54).

The Cerastes is a small creature; it is a snake, and above its brow it has two horns, and these horns are like those of the snail, though unlike the snail's they are not soft. Now these snakes are the enemies of all other Libyans, but towards the Psylli, as they are called, they are gently disposed, for the Psylli are insensible to their bites and have no difficulty in curing those who have fallen victims to this venomous creature. Their method is this : if one of that tribe arrive, whether summoned or by chance, before the whole body is inflamed, and if he then rinse his mouth with water and wash the bitten man's hands and give him the water from both to drink, then the victim recovers and thereafter is free from all infection. And there is a story current among the Libyans that, if one of the Psylli

geen moeite mee om mensen die gebeten zijn door deze schepsel, te genezen. Hun methode is als volgt: als iemand van deze stam verschijnt, op afroep of door toeval, vóórdat het hele lichaam is besmet, en als hij zijn mond spoelt met water en de handen wast van de gebeten man en hem het water uit zijn mond en het waswater te drinken geeft, dan herstelt het slachtoffer en is daarna vrij van elke infectie. En er gaat nog een verhaal onder de Libiërs, dat, wanneer een Psyllus zijn vrouw haat en verdenkt van overspel, en bovendien vermoedt dat het kind dat zij geboort heeft een bastaard is en geen volwaardig lid van de stam, hij het kind blootstelt aan een erg strenge test. Hij vult een kuil met cerasten en zet het kind ertussen, net zoals een goudsmid het goud in het vuur plaatst en stelt het kind op die manier bloot aan de proef. Onmiddellijk reageren de slangen woedend en bedreigen het kind met hun natuurlijke gif. Maar wanneer het kind de slangen meteen aanraakt en hen bedaar, dan weet de Libiër dat hij niet de vader is van een bastaard, maar van een loot van zijn eigen stam. Van deze stam wordt verder gezegd, dat ze de vijand is van elk giftig beest. Wel, als de Libiërs aan het romantiseren zijn, dan wil ik hun laten weten dat zij niet mij, maar zichzelf voor de gek houden.

(Aelian, *On the characteristics of animals*. With an english translation by A.F. Scholfield. In three volumes. Loeb Classical Library. London, 1971, I,57).

suspects his wife and hates her on the ground that she has committed adultery; and if moreover he suspects that the child born from her is a bastard and no true member of his tribe, he then puts it to a very severe test: he fills a chest with Cerastae and drops the baby among them, just as a goldsmith places gold in the fire, and puts the infant to the proof by thus exposing him. And immediately the snakes surge up in anger and threaten the child with their native poison. But directly the infant touches them, they wilt, and then the Libyan knows that he is the father of no bastard but of one sprung of his own race. This tribe is said also to be the enemy of other noxious beasts and of malmignattes. Well, if the Libyans are here romancing, I would have them know that it is not I but themselves that they are deceiving.

(Aelian, *On the characteristics of animals*. With an english translation by A.F. Scholfield. In three volumes. Loeb Classical Library. London, 1971, I,57).

